

Розділ 1. Мій Димок живий

Давно я не чула, щоб якийсь самовбивця так гальмував. На асфальті піднялася пилука і в повітрі миттю повис гідкий сморід підгорілих шин. «От же ж наробив Господь недоумків!» подумала я і тут почула голос з того світу:

– Незабудко, зупинись! Дим на зв'язку...

Тепер ноги мої залякли на місці так, наче знову опинилась десь у гнилій багнюці, серед непролазних боліт. Я повільно повернула голову, адже насправді цього ніяк не могло бути! В приціл я бачила, як його пронизала автоматна черга, як падав, як завмер. А потім підірвали мій «секрет», місце з котрого прикривала Його групу... Далі не пам'ятаю.

Мене врятували. Я навіщось вижила і мої дні потягнулись спочатку в шпиталі, потім в центрі реабілітації. Пізніше була відставка через профнепридатність. А ще страшний біль – так наче мене розрізали навпіл та не хочуть зшивати до купи. Хоч і не треба. Краще б викинули шакалам, мені було все одно. Душа боліла набагато нестерпніше, ніж поранення. Адже за кілька днів до того останнього бою Він сказав: «Будеш моєю дружиною!» Я погодилась. А до ротації залишалось лише кілька довгих воєнних діб.

В тому страшному бою загинула вся Його група. Можливо спрацювала ворожа розвідка чи хтось навів? Та нищили хлопців нещадно! Наче з-під землі лізли й лізли бойовики. Не дивлячись на вміння і героїзм, вся команда капітана Дмитра Заруби полягла, як один. А сам він безслідно зник, ніби дійсно розвіявся у повітрі, відповідаючи своєму позивному – Дим.

Родини контрактників отримали компенсацію й похоронили своїх синів. Але керівника групи не змогли знайти ні серед загиблих, коли звільнили той клаптик чужої землі, ні по дипломатичних каналах серед полонених. Він пропав без сліду та в моєму серці жила надія, що колись з'явиться хоч якась підказка про долю мого коханого Дима...

З того часу пройшло понад п'ять років і ось він стоїть переді мною живий та посміхається тією неймовірно звабливою посмішкою, яку не забути навіть через сто років. Вона проникла в мене раз і назавжди, бо лише Він міг так дивитися й відбирати моє серце та думки.

Кажуть, я була дівчиною зі сміливого десятка, але перед ним з першого погляду здала позиції й зрозуміла, що чинити опір марно. За Димом ходила слава красунчика, котрий подобається всім. Навіть там, у гарячій пустелі на чужій війні, як тільки десь з'являлася жінка – Дмитро миттю потрапляв у поле її зору. Цьому не могли завадити навіть тяжкі бої, що час від часу спалахували на розпеченій і нещасній землі. Так, ми з капітаном зустрілись в групі миротворчого контингенту й миттю закохались, наче два нестримних березневих коти.

– ...Димок! Дімочко, ти? – кинулась я йому на шию й мені було абсолютно байдуже, що подумують люди про жінку, котра гаряче обіймається з невідомим посеред вулиці. А Він притис мене всю й миттю стало ясно, що це мій Дим повернувся з інших світів.

– Незабудко! Я побачив і думав, що марю. Стільки часу минуло, а ти не втратила й краплинки своєї краси, – він обцілював моє лице, тримаючи його у своїх обіймах, як раніше, як завжди.

– Димок... живий, – шепотіла я та не могла й не хотіла відірватись від дорогої моєї людини. А сльози самі котились по щоках, щоб серцю від радості не розірватись.

Його палаючі щастям зелені очі проникали в мене наскрізь, як раніше. А мені до снаги було втратити свідомість, адже Дим не дозволить гепнутись тут посеред асфальту і втримає у своїх сильних обіймах, я не боюсь.

Тепер у мене з'явилося бажання скрикнути на цілий світ: «Люди! Мій Димок живий! Господи, ти все-таки залишив Його мені. І щоб наша маленька донечка, з прекрасними зеленими оченятами, дочекалась на свого у тата...»

Чесно, коли мене привезли до польового шпиталю та почали надавати допомогу, жінка-лікар відразу запідозрила вагітність й запропонувала аборт. Бачите, та кількість препаратів, що в мене вкачають може вбити дитину! А просто вирвати її з мене – це нормально? Я підписала якісь папери та сказала, щоб лікували як їм треба, а коли дитинка виживе й навіть стане інвалідом через всі ті ліки, я її нікому не віддам. То була жива згадка про НАС, про Нього і про наше Кохання.

А вона народилася гарнюща й здорова. Майже. Ну, є у дитини алергія на деякі ліки, але ж у кого її немає? Я назвала її Ладою – як давнє божество кохання та краси. І звичайно в свідоцтві про народження вона записана як Лада Дмитрівна.

Цього мій коханий Димок ще не знає і нам так багато треба одне одному сказати, а я тримаю його на цьому розпеченому асфальті та не можу відірватись.

– Натко, я ж міг не звернути сюди! Навігатор весь час вимагав по сусідній – Рейтарській. Я його вирубив та зробив по-своєму. Мабуть, потягнуло... Може сядемо до авто?

– Слухаюсь, капітане! Сюди? – вже намагалася жартувати я, а ноги тремтіли так, наче пробігла з повною амуніцією кілометрів десять.

Він зачинив за мною дверцята й застрибнув за кермо. Звісно я була страшенно рада, що мій Димок у прекрасній формі. Звичайно трішки постарів, посивів... Але його чарівність не могли зіпсувати ні поранення, ні роки. А ще я уважно вивчала рідні руки й не помітила там жодної обручки. Як же неймовірно хотілося, щоб він досі був моїм!

Дімка завів свого чорнявого Джипа й сказав:

– Наказуйте, лейтенанте, куди?

– Димочку, якщо не спішиш – можемо завітати до мене. Але ж ти кудись їхав. Що тут робив?

– Та треба було в службі безпеки деякі папери підписати, але це почекає...

– Ні! Я страшенно хочу про все дізнатись, але на Володимирську зайти. Там люди зайняті та не люблять чекати. Мені вже нікуди поспішати. Я тебе дочекалась, іди, – сяяла я щастям так, що сліпила перехожих за вікном.

Мій коханий чоловік знову подарував свою неймовірну посмішку, проїхав трохи по вулиці й зупинив автомобіль у дворі, навпроти одного з корпусів СБУ.

– Я постараюся швидко. Ти посидь! – розгублено глянув він та зник за високими сірими дверима.

А я чомусь почала в голові читати молитву. Я знаю їх не дуже багато, але ще на війні інколи просила у Бога: трішки пожити. Кілька разів молилась, коли хворіла Лада. Та наразі я навіть не розуміла: чого саме прошу у неба? Просто на радощах, що мій Димок живий. Це було наче казка, чи сон і я поки не зовсім довіряла тому, що відбувається. Навіть вщипнула себе за руку: «Ого, боляче! Значить не марю. Все це насправді й Він поруч...»

А капітана Зарубу в службі безпеки, дійсно, чекали. Молодий підполковник, десь ровесник Дімки, в окремому кабінеті серед телефонів і карт, подав йому руку та показав на крісло:

– Сідайте, капітане!

– Колишній капітан. Відставний, – ображено уточнив Дімка.

– Колишніх капітанів не буває, тим більше таких, як «ти». Нічого, що я на «ти»? – примружився підполковник.

– Нічого. То слухаю Вас, пане підполковнику, – традиційно вимовив Дмитро.

– Хм! А ти кажеш «колишній». Виправка не забувається. Ось почитай та підпиши ці папери. Ну, й хочу дещо тобі розповісти. Взяли ми твого кривдника, німецькі колеги допомогли. Викурили його в тій пустелі з-під землі. Клієнт виявився досить непростий. Керівник місцевої групи бойовиків, як вони себе кличуть «піщані кроти».

Ти зі своїми хлопцями довго їм життя не давав, тому вони вирішили з вами поквитатись. На жаль, майже вийшло. А тебе спеціально не добивали, щоб заради розваги, під впливом наркотиків і хімічних препаратів використовувати для навчання цих тварин. І лікував він тебе, наче кат. Але ж нас не так просто перемогти, правда?

Його запитали: навіщо він тебе живого відпустив? А воно розсміялося й сказало, що ми тебе все одно до смерті допитувати будемо, а потім розстріляємо за зраду. Так їм було цікавіше. Прикинь? Яка падоль! Ну, тепер йому в міжнародному суді вже не так смішно буде.

Нагороду ти отримав, я перевіряв. А розповів тобі для розради. Знаю про жінку, що повинна була твоєю дружиною стати. Старший лейтенант, у відставці. Вона тут, у Києві живе. Та, думаю, знайдеш! Іще одне: якщо у цивільному житті знадобиться твоя допомога, можна звертатись?

Дімка слухав та підписував папери. Потім зітхнув, граючи вилицями, й тихо сказав:

– Звичайно можна. Я не для розваги Батьківщині присягав. Та й корисно буде молодість згадати, попрацювати. Звертайтеся!

Не цьому вони розстались. Капітан Заруба йшов довгим темним коридором, посміхався й думав: «Яка дивна штука доля. Він приїхав за викликом та дізнався дещо нове. Але на своєму шляху, посеред людної вулиці, випадково натрапив на мене. Виходить, що випадковість інколи страшна, а інколи - прекрасна штука!»

Я чекала Димочка з нетерпінням та вже думала, що його знову забрали від мене. Ось він вийшов усміхнений, сів за кермо й сказав те, чого я не питала:

– Відстрілявся, немає більше служачи. Поговорили, папери підписав, і все. Пенсіонер я тепер, Натко!

– Так це ж прекрасно, Дімо. Будемо удвох пенсіонерами, як колись воїнами були, – намагалася розрадити я його сум. – А чому ти так довго? Я ледве дочекалась. Але ж ти поруч! Ну, пристебнись, бо їхати нам довго. Мій край світу називається – Позняки.

– Чому це край світу? У мене там живе побратим. Їдьмо, я дуже скучив за тобою, Незабудко! Тільки, що про мій візит скаже твій чоловік? – якось нерадісно уточнив він.

– Та був один у мене колись. Заміж кликав, а потім розвіявся, наче Дим і залишилась я незаміжньою. Не знайшла більше такого, бо не шукала. Не розумію: як тебе такого гарного, дружина до Києва самого відпустила? – не змовчала я у відповідь, а Дімка посміхнувся радісно й відповів:

– Немає у Дима дружини. Навіщо вона повітря? А тепер, коли тебе знову зустрів, я цьому страшенно радий.

– Тобто ми пам'ятали та не шукали? Димочку, яке ж це щастя! – я шаліла від неймовірної насолоди, що у нас немає зобов'язань ні перед ким. Що живі, майже здорові, а ще вдома на мого коханого чекає доволі несподіваний сюрприз. З самого входу, по всій квартирі, є документальне підтвердження того, що він тато маленької, дуже схожої на нього дівчинки.

Розділ 2. Я про таке і мріяти не смів

Сьогодні навіть вічно забитий транспортом міст не дуже затримав, наче розумів, що в нас немає ні часу, ні сил чекати! Дімка їхав і весь час посміхався:

– А що ти там робила сьогодні, моя Незабудко?

– Я працюю фітнес-тренером на масиві. Директорка дала папери, щоб я підписала в Міністерстві молоді та спорту. Щось там у неї дуже

важливе по нашому філіалу. Ось я й поїхала. А поруч з Хрещатиком є один неймовірно смачний шоколадний магазин. Завжди заходжу, коли недалечко буваю. Потім до метро на «Золоті ворота» поспішала, так тебе і зустріла... – ледве не проговорилась я, що Лада дуже любить смаколики з фірмового магазину цукерок, але вчасно прикусила язика.

– Ото з нами доля сьогодні пожартувала, Натко. А може спеціально чекала, щоб подарувати зустріч? – веселився Дим.

– За Біллою, будь ласка, у двір, – показувала я дорогу, а серце вискакувало від хвилювання так, наче я вперше «погасила ціль». Та тих відчуттів я вже майже не пам'ятаю. Звісно снайпер – то вбивця. Але він зовсім здалеку бачить необхідну краплинку чи точку. Роботу намагається виконати якісно на 100%, тобто ні болю, ні крові...

Та що це я про «стару роботу»? Ми вже зайшли на поверх і мій капітан, серед якихось своїх чоловічих думок, не міг відірвати від мене звабливого погляду.

– Не лякайся! Ми сьогодні швидко збирались, – відкинула я ногою Ладина тувельки. А він подивився на мене якось дивно і присів на пуфик для роззування.

– Ти чого, Димочку? Оці капці бери, вони більші, – намагалась бути врівноваженою я. Дмитро взувся, підвівся й мовчки пройшов до кімнати. Потім скрикнув, наче в нього знову потрапила куля та притих.

– Що? Хіба не схожа на тата наша Лада? – з посмішкою пригорнулась я щокою до одвірка та милувалася його подивом. А Дімка підхопив мене над собою й прошепотів:

– Незабудко моя, як же ти змогла? І все правильно зробила... Господи! Я про таке навіть мріяти не смів. То вона в нас Лада?

– Так. Я записала її як Ладку Дмитрівну та десь глибоко в душі сподівалась на сьогоднішнє свято, – зізналась я татові моєї доньки, а далі від щастя себе не пам'ятала.

Ми поринули одне в одного, як тоді, коли над головами свистіли кулі та спека доводила до божевілля. Зараз ми знову були одним цілим, тілами й душами. Мій Димок щедро дякував мені за нове життя, за нашу Ладу, за те що кохала і кохаю його єдиного на землі.

Навзаєм він уважно слухав мою розповідь: як вижила, одужала й народила нашу маленьку донечку. Гладив мої страшні сині шрами від осколків та питав: чому не позбулася? А навіщо? Я ж не модель і мені не треба на подіум. А це була пам'ять про життя на війні. Про Нього, про пустелю і про нестерпний біль втрати...

Потім він розповів, що його пораненого бойовики заволокли в катакомби під пустелею, коли ще йшов бій. Як «лікував» його дивний дід, більше схожий на шамана зі страшної казки. Він наказував пити якісь настоянки й Дімка не розумів, ні де знаходиться, ні що робить. В цьому стані з нього дістали всі чотири кулі. Вони пройшли наскрізь і, дякувати Богові, ні одна не була смертельною. Той шаман лікував чужого вояка, довго й виснажливо, аж поки не зрозумів, що білому чоловікові можна вставати. Та робив він це не від доброти своєї, а для того, щоб Дим підготував групу бойовиків. Він весь час накачував пораненого якоюсь гидотою і той виконав накази жителя пісків.

Дивно, але Дмитра дід не вбив, а навіть вивіз за межі країни. Так капітан Заруба потрапив до Штатів і серйозно лікувався від наркозалежності, а вже потім проходив реабілітацію на Батьківщині та відповідав на запитання людей зі спецслужби. Тільки коли мій коханий Дим переповів сьогodнішню розмову з підполковником, він утаїв від мене натяк на роботу, за необхідності. Звісно не хотів, щоб хвилювалася.

Ми б так могли обійматись до кінця життя, але я зітхнула й сказала:

– Димочку, а нічогосінько не змінилося. Хіба що ти став ще солодшим, мій капітане. А ще ми найщасливіші, коли разом. Ось тільки скоро з садочка прийде наша самостійна Лада й треба вставати. Якщо ти не дуже поспішаєш – я хотіла б познайомити її з татом.

Це був мій дурний прикол, бо не думаю, що в світі знайдеться чоловік, котрий відмовиться познайомитись з гарним дорослим дитятком та не пошкодує про те: як багато він пропустив!

– А хіба ти не сказала їй, що я льотчик та загинув при виконанні? – з посмішкою нагадав він традиційну жіночу відмовку для дітей.

– Ні. Я завжди говорила, що тата треба дуже добре кликати й чекати. Тоді він обов'язково повернеться до нас.

– Що так і говорила? – здивувався Дімка.

– Слово в слово. І вона мені вірила. Значить сьогодні у Лади, як і в нас, величезне свято. Хоч надворі й не Новий рік, але мрії здійснилися, – вбиралася я в білизну перед ним, а він ще млів від недавніх відчуттів та кивнув:

– Згоден. Нехай відсьогодні й на все життя почнеться тільки наш Новий рік.

Оскільки люди ми військові, як би сильно не хотілося залишатись в обіймах одне одного, все ж приготувалися до зустрічі з донечкою. Спочатку випили кави зі смачнучими цукерками, які наче спеціально покликали мене пройтись саме тією вулицею, де їхав мій Дим... Та ось в замку почувся звук ключа.

– Тримайся, таточку! Наша Лада - це щось! – підморгнула я своєму капітанові і вийшла до неї в передпокій.

– Доню, привіт! А що це ти принесла? – тремтіла від хвилювання я, але ще якимось трималася.

Моє сонце, у свої п'ять років, було страшенно хазяйновите. Вона легко могла сама одягтись і причесатись та навіть купити щось до столу. Я давала їй дрібні гроші, а жінки під Біллою добре знали чарівну дівчинку Ладу та продавали їй найкращі фрукти.

Ви не подумайте, що я якась безсердечна мати, бо не зустрічаю малечу з садочка. По-перше, я працюю довгу зміну з примхливими клієнтками,

та справа навіть не в цьому. Наш величезний двір вміщує в собі, і наш фітнес-центр, і Ладин садочок так, що навіть не треба переходити жодної магістралі. Але ранньої весни було якось страшенно слизько і я, така спортивна, пролетіла по мерзлій калюжі й отримала гидку проблему – розтяг сухожиль. Саме тоді Лада заборонила мені пертися, з усіх ніг, за нею до садочка. Сказала, що вона дитина самостійна й може зарадити собі...

– ...Я купила нам малинки! Бабця казала, що вона свіжа й зовсім не смердить містом, – сказала наша маленька хазяєчка. А я тяжко зітхнула, взяла її за ручку та й повела до кухні.

– Ну, проходи, доню. У нас сьогодні гість. Не лякайся, маленька, та ми діждались нашого тата, – не стала ходити навколо я й ляпнула все відразу.

Якусь мить Лада мовчки уважно оцінювала Дмитра, а він виглядав зараз так, наче його засудили до страти. В чарівних очах палало щастя і біль, а ще мій сміливець намагався зрозуміти, як себе вести? Впасти перед своїм прекрасним творінням на коліна, чи підійняти над собою? Цей загальний шок мене діставав! Я лаялася в душі, що не вмію довго прикидатись, але ж саме за це і покохав мене колись Ладин тато!

Ось наша маленька дівчинка з докором подивилася на мене та як кинеться до Дімки з криком:

– Тату! Чого ж ти так довго не приходив? Ми з мамою на тебе чекали-чекали, а ти все не йшов... Чому: розкажи?

Сильний воїн, що знайшов в собі сили вижити під землею в лапах ворога, повернутись з потойбіччя, мужньо прийняв відставку та свою непридатність службі – зараз здавався слабшим від цього дитяти.

Він опустився перед донькою на коліна, обійняв все її маленьке тіло, цілував рідне личко ... і плакав. А я закрила лице обома руками й ревіла, як давно вже цього не робила. Тільки наша маленька донечка пригорталася до Дімки, вчепившись за шию, й шепотіла:

– Сьогодні найкращий день у моєму житті. Бог повернув мені тата! Ти саме такий, яким я тебе чекала...

Тепер мій безстрашний Дим, не криючись хлюпав носом, пестив шовкову голівку доньки й поривчасто здригався.

– А я завжди знав, що маленька принцеса чекає на мене... Ти пробач мені, дитятко, що забарився. Я більше нікуди від тебе не піду, тільки в мамі треба дозволу спитати, – утопав в новому щасті мій сміливий командир та зовсім не боявся своїх сліз. Він допитливо подивився на мене мокрими прекрасними очима і я не могла змовчати:

– Мама згодна на все у світі, тільки б з нами завжди був тато! Так, Ладочко?

А вона надула свої красиві батькові губенята і, як звичайна дитина військових, випалила наказ:

– Мамо! То чого ти тоді стоїш і плачеш? Хіба ж тобі більше нічого робити? Нам треба тата нагодувати. Він так довго йшов до нас, а ти без діла стоїш?

Розділ 3. Святкового банкету не вийшло

Наразі в нашому домі був дуже дивний вечір! Прекрасний, але зовсім інший, не схожий на ті, до яких ми звикли в маленькій жіночій родині. Зазвичай кожна з нас тихо займалася своїми справами, не заважаючи одна одній. Я готувала вечерю та щось робила по дому, а воно маленьке малювало або читало й тільки перед сном розповідало про свої здобутки за день.

Але сьогодні все змішалось до купи, бо в самотійному жіночому просторі з'явився чоловік. Та не просто чоловік, а єдиний і коханий, а ще ТАТО. Так неочікувано моєму дитяті, як сніг на голову, звалився батько. Ні, не дядько з вулиці, якого мама привела, щоб залагоджувати вночі свої жіночі справи. А найрідніший і найдорожчий на землі!

Цікавим було те, що наша Лада – дівчинка з непростим характером, поводитися так, наче знала Дімку все своє життя. Вона вже познайомила його з усіма своїми ляльками та показала альбоми з малювання. А Дим не відпускав її з рук та бавився так лагідно й досконало, наче робив це всі п'ять років підряд. Періодично вони обоє втрачали розум і тато носив доньку над головою, наче вона літає, а та пронизливо верещала.

Скоро я почула дзвінок і відчинила двері. Там стояла наша сусідка, з-за стіни, й суворо запитала:

– Наталі! А що це у тебе за гамір стоїть? І Лада кричить, наче з глузду з'їхала?

– Ніно Іванівно, так ще ж зовсім не час для тиші? Ось вона й верещить, – весело відповіла я цікавій жінці, якій завжди було до всього діло. Вона регулярно слідкувала за сімейним станом жителів нашого двору та гордо обслуговувала зграї котів, що плодилися та збиралися біля під'їздів. Хоч, мабуть, це звичайний стан справ для більшості будинків міста.

– До чого тут час? – наче професійний дізнавач, уважно оцінила все за мою спиною дамочка. – Ви мені серіал дивитись заважаєте!

– Ну, вибачте, будь ласка, ми більше не будемо. Просто в мене гості, – зізналась я в позі винуватої школярки та вже хотіла зачинити двері, але ж настирлива бабуся навіть підставила ногу й генеральським тоном продовжила:

– Твій гість перегородив своїм одороблом пів нашого двору. Нехай переставить кудись, бо наші не можуть заїхати...

– Добре, ми переставимо, – зітхнула я й здихалась старої відьми. Якби ж вона тільки знала: наскільки дорогим був мій сьогоднішній гість! Та я не тільки місце під авто готова йому у дворі відвоювати, а віддати життя й душу за кожну нашу мить.

– Ладочко-доцю! Не репетуй так голосно, бо у баби Ніни буде нервовий зрив. А ще нам з татом треба вийти машину переставити. Погуляй за комп'ютером, ти ж від нього в захваті завжди...

– Ага, в захваті! Ти мене від нього ганяєш, от і залиш собі. А в мене тепер є тато, – пригорталась вона до Дімки і я не могла впізнати своє чудо, бо вона дуже неохоче сходилась з людьми. Тепер же вчепилась йому за шию і вони дивились на мене, наче ті два голубки з вітальної листівки.

– Донечко, а я там тобі свіжі мультики закачала...

– Ні, я теж піду з вами! Боюся тата й на секундочку відпустити, щоб не зник, – рішуче прорекла Лада.

– Мамо, давайте підемо всі разом, – поглядом маленької дитини утопав в мені закоханий в життя чоловік так, що я ледве кришку з рук не впустила.

Як тут будеш сперечатись? Їх тепер більшість і така схожа й красива! Я відключила конфорку та погодилась:

– Пішли мої пташенята! Потім вечерю доготуємо. Адже баба Ніна кине свій серіал та все перевірить і знову припреться з докорами. Димочку, їй би наш старий інструктор підійшов у чоловіки, правда?

Та Дімка зараз був таким щасливим і відстороненим від зовнішнього світу й нашого минулого, що подивився на мене, наче нічого не зрозумів:

– Так, можливо... Що, пішли?

На вулиці вже смеркло, тільки яскраві ліхтарі сяяли навколо та люди поспішали з роботи додому. Ми завезли Джип на стоянку, заплатили за кілька днів та й пішли прогулятись до озера. Лада намагалась показати татові все, що знала й потягнула усіх аж на Драйзера. Але далі я йти завадила:

– Все! На сьогодні я вже зморилася, йдемо вечеряти!

Моя військова родина наказу підкорилася. Дійсно, пройшовши через неймовірні дива минулого дня треба було відпочити, поїсти та вкласти невгамовну дитину спати.

Святкового банкету у нас не вийшло. Раче звичайнісінька домашня вечеря, але найсмачніша у житті, бо з нами був Він – наш неймовірний коханий ТАГО! Лада дуже хотіла, щоб він почитав їй на ніч казку, але й цю вимогу своєю владою я заборонила. По-перше, вже було пізно і наша маленька бунтарка просто валилася з ніг. На сьогодні для неї випало стільки вражень, що тепер за місяць не заспокоїться. А по-друге, я спостерігала як мужньо тримається мій Димок, хоч виглядає змореним і блідим.

Вперше у житті, разом, ми вклали нашу маленьку принцесу в ліжечко. Я принесла свіжі рушники до ванної кімнати й запросила мою рідну «знахідку» змити тяжкий та насичений день. Сама пішла готувати ліжко – наше перше шлюбне ліжко, до якого ми йшли дуже довго і тяжко! Я збивала подушки та стелила найкращу постільну білизну й знову плакала. Чомусь сьогодні мене прорвало, адже мої очі були сухими невідомо скільки років?

Скоро з'явився чистенький і пахучим шампунем, наче вечірня квітка, мій коханий Дим. Він ніжно обійняв мене обома руками ззаду й запитав:

– Натко, ти віриш в те, що сьогодні відбувається? Бо я ще ні!

– Дімочко, я так довго на тебе чекала, що поки боюсь наврочити. Не можу бажати нічого більшого, ніж просто бачити тебе, дихати щастям і не сполохати його, – зізналась я й відчувала блаженство від того, як він цілує моє розм'якле тіло та знову молилася в душі.

– Незабудко моя синьоока, як же я всі ці роки чекав подібного вечора та розумів, що він нездійснений. Сидів у пустому домі й уявляв, що в тебе є інший, а я зовсім-зовсім не потрібен. І все одно кохав і мріяв зустрітись колись...

– Та не могло бути іншого, після НАС. Не потрібен мені ніхто. Лише ти...

Ми потонули в шаленій пристрасті, як тоді, коли серед пісків він сказав мені: «Будь моєю назавжди». Тільки там нас кожної миті могли вбити, а зараз в затишному ліжку, котре стільки Його чекало – я була найщасливіша на землі!

Ми втрачали розум і були наче п'яні одне від одного та божевільної насолоди, що розтікається й переповнює обох воскреслим Коханням... Господи! Хіба ж я знала сьогодні зранку, коли вставала на світанку з холодної постелі, що ввечері так поталанить на звичайне жіноче щастя?

Здається я трохи розійшлася у своїх шалених бажаннях та почула легкий стогін, не схожий на пристрасть і серцем відчула його біль:

– Вибач, Димочку, що не так? Де болить?

– Та все в порядку. Ну, що ти зробиш? Воно ж все-таки інвалід, – пожартував він. – Прошу, не звертай уваги...

Але мені вже перехотілося кохання:

– Ні! Скажи. Я ж не відчеплюсь.

– Все добре. Просто зайве з мене трохи повикидали, от порожнеча й бринить...

– Що повикидали? – здивувалась я так, наче не була сама поранена колись. Але з мене підіставали стороннє залізяччя та й позашивали. Снаряд тоді впав далеченько й нічого особливого в мені не пошкодив, хіба дівочу гордість та красу зачепив. А зараз я навіть не уявляла: про що він говорить.

– Димочку, молю, поясни. Я не розумію, – і Дімка пояснив:

– Той дід трішки неправильно все зашив, поступово розвилася гангрена.

Та мене, як стару сукню, вчасно в Штатах «перелицювали». Викинули селезінку й одну легеню. Їм тоді більше всіх дісталось. Але ж без цього можна нормально жити. Серце, що тебе кохає мені залишили і цьому я страшенно радий. Вибач, я тебе на чомусь дуже цікавому зупинив, – пожартував мій коханий, а мені від почутого було не до жартів. – Незабудко, чого ти мовчиш? Все нормально! Я хочу твого кохання...

– Рідний ти мій! Де ми так Бога прогнівили? Чому все це з нами? – запанікувала я.

– Натко, зараз його не гніви! Ми живі й дуже щасливі. Хіба цього замало? Звідки в тобі така дивна слабкість? Ти ж раніше була наче сталь, – намагався розбурхати мою волю Дим.

– Сталь була до нашого кохання, – тяжко зітхнула я й пригорнулася до його плеча:

– Давай спати. Я сьогодні дуже втомилася від усіх радощів та переживань. А ще боялась: як Лада прийме тебе. Та дивлячись на вас здається, наче весь час були разом.

– Тобто, це все? Незабудочко, так не годиться. А закінчити справу, що розпочали? – намагався загравати мій Дим.

– Не хочу. Старенька стала твоя Незабудка. На добраніч! Ти просто мені приснився, – поцілувала я моє скалічене кохання й пригорнулася всім тілом щаслива та одночасно нещасна від того, що наразі дізналась. А потім заплющила очі й страшенно боялась, що вранці знову прокинусь одна в холодному ліжку. Це тепер здавалося найстрашнішим.

Розділ 4. Хто це до тебе поселився

Я прокинулася і побачила, як за вікном вставало сонце. А ще відчула тепло Його руки у себе під щокою і всередині заплескалась гаряча хвиля щастя... Він зі мною! Мій Димок поруч і не зник, як колись. Я обвила його руками й мовчки ніжилась на плечі, що не постраждало. Завжди буду спати по праву руку. По-перше, так заведено у людей, що

знаходяться в шлюбi. Та власне менi байдуже, тiльки б у нього нiчого не болiло – це головне. Адже я пам'ятала все, що почувала. Та iнформацiя не йшла з голови, а серце щемiло, наче його рiзали ножем.

– Привiт! Боже, який красивий подарунок прийшов зi снiв i залишився зi мною, – потонула я в його поглядi, щоб приглушити той бiль.

– Доброго ранку, Незабудочко! Ти така красива, коли спиш, – посмiхався Дiмка своєю неймовiрно щирою посмiшкою.

– Ти дивився, як я сплю?

– Я милувався, як ти спиш. Як багато я втратив, не милуючись твоєю красою... Тепер буду наздоганяти, – пообiцяв менi Дим.

– А чому ти не спав? Щось болiло? – не витримала я.

– Натко, перестань! Я ображусь. Ну, хiба ж я зовсiм нiкчемний? Просто звик мало спати, – знiтився вiн.

– ... Мамочко-мамо! Тато у нас залишився i не зник! – з радiсними криками забiгла до нас Лада. Вона волокла за собою улюбленого величезного зайця за рожеве вуха та забралась вiдразу на обох. Потiм подумала i обрала для найщирiших обiймiв тата. Дiмка пригортав її до себе обома руками, а малеча чiплялась йому за шию i шепотiла:

– Таточку! Я так скучила за нiч. Боялась, що ти знову вiд нас кудись пiдеш...

Цю сцену я вже не змогла нормально пережити. Куди подiлась та «стальна Незабудка» - хто її знає? Я знову витирала слiози i не хотiла зупинятись. А схвильований та щасливий Дим вдихав тепло маленькiй дочки i, вiд насолоди, просто заплющив очi.

– Мамо, а можна я сьогоднi не пiду в садочок? Хочу бути з татом! Я тиждень сама весь посуд митиму, тiльки дозволь нам удвох погуляти. Я ж учора ще стiльки йому не показала! Ну, мамо...

– Господи, де ви такі рідні взяли? Добре, маленька. Не треба тиждень посуд мити. У нас тепер велика родина й ми з усім справимося разом, – дозволила я, бо ніколи раніше не пам’ятала Ладу настільки доброю та трішки хитруватою.

Ось що робить з жінками щастя й коханий чоловік. Вони стають слабкими та перебірливими. «Нехай так буде завжди!» - думала я й не хотіла вибиратись з ліжка від них. Але ж треба було готувати для нашої прекрасної родини сніданок.

Вірите, зі мною щось таке робилося, наче це вже була й не я взагалі. А якась інша домашня, наповнена теплом і ніжністю жінка. З того часу, як Він учора покликав мене на вулиці – кудись поділась каменяка, що висіла раніше на душі. Зараз там плескалось млосне хвилювання так, наче я наковталась якихось невідомих пігулок і від задоволення мене навіть хитало туди-сюди...

Під час сніданку Лада знову пищала, наче різана й заливалась гучним незнайомим раніше сміхом. Так, ніби дитина тримала у собі цю веселу дівчинку, з надією, що колись зможе подарувати її татові. Моя спокійна та врівноважена до вчора малеча кожні п’ять хвилин зривалась з місця, бігала обійматись з Дімкою та приносила йому всілякі дрібнички. А я не могла її зупиняти, бо хотіла робити те ж саме.

Правда розуміла, що трішки старша від дочки й повинна з усіх сил триматись! Я залишила їх вдома захлинатися щастям, а себе все ж змусила піти на роботу. Але по дорозі до фітнес-центру мене наздогнала Ніна Іванівна.

– Наталіє, зажди! Я вчора не встигла запитати: а хто це такий до тебе поселився? – діловито поцікавилася бабця.

Знаєте, що хочеться зробити у такому випадку, особисто мені?
Відповідаю: взяти трішки сміття зі смітцевого бака та й висипати «цікавій» жінці на голову. Ну, питається: навіщо воно тобі? Хто куди поселився та в кого переночував?

Та я посміхнулася своїм думкам і сказала:

– Це справжній тато моєї Лади та мій коханий чоловік.

– А він що сидів? Так на зека якось не схожий? – розмірковувала Ніна Іванівна.

– Ні! – тепер не витримала я й щиро розсміялася. – Він військовий та недавно повернувся після виконання завдання.

– Ага! Ось у чому справа? Не знала я, що до нашого двору занесе молодого гусара! Тоді нехай свій броньовик ставить де захоче, наші потерплять трохи. Адже він ненадовго приїхав, так?

Це зараз жінка питала мене, без слів, чи скоро закінчиться відрядження у мого «гусара» й він знову повернеться до законної сім'ї? Мені було навіть шкода її розчарувати, але я впевнено сказала:

– Боюсь, Ніно Іванівно, що Ви неправильно зрозуміли. Мій чоловік повернувся до нас назавжди. У нього, окрім мене й Лади, немає нікого в світі. Тому тепер – це Ваш новий сусід.

А сама подумала: «От чому люди все бачать так поверхнево? Наприклад, я для цієї жінки завжди була лише матір'ю-одиначкою. Вона зовсім не уявляє, як добре я вмію стріляти та маю в квартирі сейф, з бойовим нагородним пістолетом...»

– Неочікувано якось, Наталю. Але все одно: вітаю! – розчаровано сказала мені цікава сусідка.

– Ніно Іванівно, наразі це всі запитання? Чи я ще чимось можу Вам допомогти? – добивала я жіночку.

– Ні-ні! Це все, можеш іти, – відпустив мене «генерал» нашого двору.

Працювалось мені сьогодні теж залюбки! Я ганяла товстушок до сьомого поту й розповідала різні байки про те, як красива жінка повинна виглядати. А група з подивом слідувала за моїм дивним настроєм та намагалась трішки «сачкувати». Так, наче ті скинуті кілограми й вузькі

талії потрібні були не їм, а мені.

Кілька разів я телефонувала моїй неймовірно дорогій родині, а вони мені доповідали, що вже привезли з овочевого ринку купу добра та зробили покупки в супермаркеті. Як належить дитині військових, з командирською жилкою в крові, наша доця організувала з татом не тільки обід, а й достойну вечерю. Солодка парочка звільнила мене сьогодні від стояння біля плити та з кожною прожитою хвилиною здавалося, що більше немає чого бажати. До наших сердець прийшла нагорода за всі ті муки, що ми пережили в чеканні.

Тепер для нашої повної родини настала вже друга щаслива ніч. Ми вклали Ладочку спати та пішли в душ. Довго цілували одне одного сині шрами, хоч сьогодні вони були вже не такі й страшні. Мій Димок поступово звикав до нової ролі – коханого чоловіка. Прямо в душовій кабіні він нагадав мені, як інколи ми це робили серед пустелі, теж у душовій. Тільки там вона була загальновживана й тісна, а зараз в нашому прекрасному поєдинку не було переможених. Зморені ми занурилися в обійми, але Димок спати мабуть не хотів:

– Наточко, а тобі трутень в домі ще не набрид? Я хочу якоїсь роботи. Ти ж розумна, запропонуй щось мені.

– Дімо, але ж ти у нас лише кілька днів! Відпочинь, – пестила я своє щастя.

– А хіба цього мало? Будь ласка, вигай щось для мене. Я ж тут у вас нічого не знаю. Хоч охоронцем до супермаркету мене влаштуй! – я розсміялась і пообіцяла подумати над його проханням.

Через кілька днів рішення з'явилося зовсім несподівано. Тренер чоловічої групи прийшов до нашої зали за кавою й тихо матюкався останніми словами. Жалівся, що прийняв клієнта, котрого хочеться не оздоровлювати, а зламати навпіл.

– Чого це ти до чоловіка в'ївся? – спитала я у Сармата. Так ми кликали тренера чоловіків.

– Та який з нього чоловік? Це ж Мусієнко! – обурювався колишній спортсмен.

– А хто це такий? – не розуміла я його злість.

– Барига з Підгірців. Ти що не знаєш? – здивувався він.

– Сармате, та навіщо вони мені? В мене є коханий! – гордо задрала я голівку.

– Добре тобі. А це мурло мене кликало до себе в охоронці, прикинь? – відверто гнівався Сармат.

– Йому потрібен охоронець? – миттю зацікавилась я.

– Та в нього їх ціла згряя. Хіба що вбили когось. Мені воно навіщо здалося, тут роботи вистачає, – знизав плечима чоловічий тренер.

– А він уже пішов чи ще тут? Сармате, як мені з ним поговорити? – роздухарилась я не на жарт.

– Ти що збираєшся до нього найнятись? Знаєш, там такі безмозкі бугаї, що я б не рекомендував... – доброзичливо заперечив чоловік.

– Та ні! Куди мені в охоронці? – прикинулась біленькою овечкою я. – Для чоловіка хочу спитати. Він роботу шукає.

– А що він у тебе з очих? – надув мускулатуру Сармат. – Ну тоді пішли. Воно тут ще душ приймає. А потім за ним машина прийде.

– Клас! Значить встигаємо, – зраділа я майбутньому роботодавцю мого Димка.

Тихо присіла на одному з велотренажерів та чекала поки повз пройшов товстий високий дядько. Сармат зробив мені знак: «Мов лови те, що шукала!»

– Вибачте, будь ласка! Можна Вас на хвилинку затримати? – лагідно

спитала я в того Мусієнка. А він оцінив те, що бачить й гидко розсміявся:

– Ну такій статурі я завжди радий! Говори...

Від подібної поведінки дядька віддавати свого Димочка до нього в охоронці мені миттю перехотілося, але ж коханий біля плити все більше втрачав розум. Нехай спробує. У нас в житті бувало й не таке.

– Дякую. Розумієте, мій чоловік шукає роботу. Він колишній військовий і має гарну підготовку. А я чула, що Вам потрібен охоронець, – закліпала я довгими віями перед ним.

– То ти ще й заміжня, красуне? Оце шкода! Добре, на тобі візитівку й нехай твій воїн мені зателефонує. Подивимось на його «підготовку». Хлопче, чого стоїш? Двері мені відчинив!

Наразі це було звернення до Сармата. Той знову тихенько матюкнувся й відхилив двері перед цим «клієнтом». А я скривилась, наче напилася оцту та й Сармат кислоти долив:

– Ой вляпалася ти, Натко, по саме нікуди! Ну, якщо дуже треба, то дивись.

Розділ 5. Дозвольте приступити

На сьогодні заняття скінчилися й ми з чоловічим тренером замкнули центр до завтра. Надворі вже було зовсім темно, хоча люди шмигали туди-сюди у своїх справах. Раптом якась тінь виросла переді мною й запитала:

– Девушка, время не падскажете? – я лише встигла дістати телефон, як темна особа спробувала вхопити мене за плечі.

Та стандартний захисний рух, з переворотом, і «гість столиці» вже лежить на землі й виє від болю. Сармат миттю опинився поруч, бо перед від'їздом додому він вирішив покурити біля авто. Ніяк не кине наш

спортивний тренер це негарне заняття.

– Ти де таке дурне взялося? Це ж Позняки, у нас тут кожна жінка-кішка! Хоча звідки тобі про комікси знати? Прибити, чи так відповзеш у свою діру? – став він коліном на спину дурного нападника.

– Все, ухажу. Пусти! – почули ми відповідь та відпустили, навіть не навалявши, заради гостинності.

– Натко, а чого це твій «охоронець» не зустрічає? Бачиш, яке тут шастає? – обурився Сармат.

– Ігоре, я тебе прошу! Чи ж я сама не справлюсь? Але все одно дякую й до завтра, – попрощалась я з колегою, а на душі стало ще гидше. Оце відправлю свого Димочка охороняти того противного дядька, щоб всяке до нього чіплялось. Але ж ми давно обрали професію: охороняти й захищати.

На поверсі, ще від ліфта, знову було чутно веселі крики тата й доньки, та баба Ніна більше не приходила перевиховувати сусідів і потихеньку звикала до щастя за стіною. Про те, що мій «гість» зовсім не гість та нікуди не поїде, вона вже дізналася й змирилась з неминучим.

– Привіт, мої хороші, – вловила я Ладочку двома руками й підняла над собою та відразу почула, як заболіла рука після вуличної зустрічі. Адже не кожного дня я застосовую колишні навички. Треба буде трішки підкачати руки, бо тренувати товстух – то все одно, що на канапі валятися й це нікуди не годиться!

Моя домогосподарочка-Дімка теж обійняв нас обох та поскаржився:

– Мамо, чого ти так довго? Ми вже гріли-гріли ту вечерю, а потім кіно дивитись почали.

– Та вийшло трохи затриматись. Ось дивись, що я тобі піймала. Правда, ніколи не знаєш наперед: добре там, чи погано? Але хлопець з чоловічого залу підкинув клієнта, якого ти хотів. У дядька тут недалечко вілла й бригада охоронців. Ось туди я тебе і зашлю, мій

розвіднику... – пожартувала я тоді.

Мій Димок візитівці дуже зрадів:

– Дякую, кохана! Яка ж ти в мене шустра. Тільки попрохав – і вже готово.

– Сказати по правді, я зовсім не в захваті від такого роботодавця. Він гидкий і грубий. Але ж де в нас з тобою ангельська робота була? Можна спробувати, – знизала я плечима.

– Прорвемось, Незабудко, не вперше. Пішли за стіл, – весело відповів Дімка.

Вранці він ввічливо поговорив з Мусієнком та й поїхав «на співбесіду». На роботу його взяли, але коли ввечері ми лягали в ліжку, я побачила дивні гематоми на спині свого рідного вояка.

– Це звідки взялося? – миттю причепилась я.

– Де?.. А то ми з хлопцями мірялись: хто спритніший. Не звертай уваги. Підготовка у них так собі. Є парочка екземплярів, а інші – дилетанти. Зате роботодавець залишився від мого вміння в захваті. Казав, що буде брати на самі відповідальні завдання. Я навіть службу згадав. Тільки які тут можуть бути завдання? Дивний він! – обійняв перед сном мене Дим.

Пройшов тиждень і капітана Зарубу раптом знову викликали в СБУ. Видно той підполковник не забув про обіцянку Димочка послужити ще на благо Батьківщини.

– Сідай, капітане. Як живеться в Києві, звикаєш? – відсторонено запитав він.

– Дякую, пане підполковнику, все в порядку, – знизав плечима Дімка та не став уточнювати: звідки їм відомо про наше спільне проживання? Робота в людей така, це ж очевидно.

– Та ні, не все в порядку. Вляпався ти знову в історію, капітане. Пригоди так і тягнуться до тебе, хоч де б не був, – констатував чоловік.

– Наразі не зрозумів? Поясніть, будь ласка, – насупився Дімка.

– Що тут незрозумілого? Ти влаштувався на роботу до нашого столичного бізнесмена Мусієнка охоронцем, так? – посміхнувся підполковник.

– Так. А ви що за мною стежите? – все ж вирвалося запитання у Дмитра.

– Скоріше за ним. А ти потрапив у поле зору випадково, хоч і прогнозовано, – продовжив підполковник. – Та ми цьому навіть зраділи. Незаплановано, наша людина опинилася всередині його кубла.

– А я що Ваша людина? – напівжартівливо поцікавився Дімка.

– Ну, а чия ж іще? Звісно, наша. Ти через таке пекло пройшов, що тільки своїм можеш бути, – зробив комплімент відставнику серйозний працівник.

– І що від мене вимагається? – не став ходити кругами Дим.

– Та зовсім небагато. Дивитись, слухати й запам'ятовувати все, що діється на території маєтку. А за необхідності, скидати інформацію нам. Не хочу тебе лякати, але основний «бізнес» твого роботодавця, то наркотики. У нього дуже велика мережа й занадто серйозні зв'язки. Я знаю, що ти живеш з тією жінкою-снайпером і у вас є донька. Тому, якщо боїшся за них, можеш відмовитись. Така робота більше підходить нежонатим.

Але Дімка сумно посміхнувся й відповів:

– Я так довго був неодруженим, що й досі не вірю. І про доньку взагалі не знав аж до останнього часу. Та я не буду відмовлятися від роботи, якщо він такий паразит. Моя дружина вміє за себе постояти і малеча точно нашої крові, – похизувався зараз своїм щастям Заруба й додав: –

А «закладки» я в котрому парку буду робити?

– Тільки давай без жартів, капітане. Повір, там не буде нічого смішного. Інформацію будеш кидати ось на цю адресу. Це не подарунок, а робочий інструмент, потім повернеш. Зрозумів? – дав звичайнісінький смартфон чоловік.

– Слухаюсь, пане підполковнику. Дозвольте приступити? – радісно відчеканив Дим та здавався страшенно щасливим, що йому довірили серйозну й потрібну тут, серед мирного міста, роботу.

День за днем, у родинному щасті, пробігали непомітно. Дімка працював на того Мусієнка добу, через дві й поки що нічого особливого не бачив. А ще він приховав від мене своє «нове завдання». Про відвідини Володимирської я знала, але звикла вірити йому, як собі, та сприйняла жарти. Звісно мій капітан не хотів даремно турбувати свою Незабудку неіснуючими проблемами.

Мабуть, я накаркала! Скоро проблеми таки з'явилися. Якось нового бездоганного охоронця запросили на розвантаження товару та, випадково, хтось впустив мішечок й по підлозі розсипався чистий героїн. Коли б капітан Заруба не служив у пустелі, чи не побував у підземеллі, під наркотою ворогів; він все одно відчув би в повітрі ненависний присмак, котрий не спутати ні з чим.

Мусієнко виматюкав криворукого й дав йому потиличника та був дуже незадоволений тим, що розсекречений у своїх заняттях перед новеньким.

– Що відставний? Побіжиш стукачити до наркоконтролю? – без передумов вп'явся очима в Дмитра хазяїн.

– Ні! Не побіжу. У мене з ними неконтакт. Я ж колишній наркоман зі стажем. Вони мене й так ненавидять, лікували та з обліку не зняли. Тому Ваші припущення марні, пане, – чарівно посміхнувся Дим.

– Ага! Он воно як? А що ж ти мені відразу цього не розповів? Я б тебе не взяв. Нарики мені не потрібні. Та й товар буде тирити, – обурився

знову «наркобарон».

– І про це можете не турбуватись. Я в зав'язці, – прекрасно грав свою роль мій розвідник.

– Що ти ліпиш? Де це ви в зав'язці були? Скільки не лікуй, але рано чи пізно, все одно тягне. Та ти гарний боєць. Просто будеш на контролі. Так, дебіли, згребли все обережно в мішечок і на фільтрацію! – скомандував шеф та здається повірив Дімці. Але момент був доволі небезпечний.

Тепер Димок повинен був сповістити про нову партію, що прибула. Особисто я про той службовий телефон поняття не мала. А ввечері мій хазяйновитий чоловік пішов викидати сміття й зателефонував, як обіцяв. Його почули, але ж засланого співробітника треба було якось прикрити.

Звичайно, в службі наркоконтролю були, відомі всім, наркомани-стукачі й достатньо почекати перших продаж, щоб недовіра впала саме на них. А вже потім відразу мчати в ангар з групою захоплення й таким чином залишити капітана з родиною поза підозрою «місцевої мафії». Здавалося, що все розраховували добре. Але коли треновані хлопці заскочили в указану споруду – там було чисто й підметено, а Мусієнко почав обривати телефони урядовців та скаржився на беззаконня й приниження.

Згідно зі здоровим глуздом, Дімка повинен був відразу піти з того пекла. Та для капітана Заруби службовий обов'язок – то святе, навіть за відсутності легені й селезінки в його організмі. Спочатку Мусієнко хотів «пресувати» Дмитра у підвалі, але той здав аж двох винних в облаві наркоманів і йому чомусь знову повірили.

Капітан не був безсердечним стосовно нещасних нариків, адже вони добу назад вже померли від передозування. Тільки «бізнесмен» Мусієнко про це ще не знав, а Дімка послідовно й красиво виклав всю схему проколу й підступний дилер зовсім не відчув брехні.

Тепер все стало ще цікавішим та серйознішим. Необхідно було

дізнатись: хто і на якому рівні попередив Підгірського мафіозі про облаву та куди перевезли дуже цінний вантаж? І саме цю роботу взявся виконати мій коханий Дим.

Розділ 6. Лада хоче братика

Йшов час і на вулицях з'являлося все більше гидоти. Дімка абсолютно нічого не міг дізнатись, хоч і намагався з усіх сил. Він уже посидів в барі з кількома охоронцями Мусієнка, за пивом, та розповів їм шалені історії зі своєї служби. Потім зголосився вигуляти по садибі улюбленого хазяйського добермана й давав собаці смачненького корму, а потім нюхати хустинку з героїном, але дурна псина тільки облизувалась та чекала ще смаколиків. Ніяких гостей, чи підозрілих людей в маєтку не було. Тільки ж мій розвідник не знаходився там безвилазно, тому якісь контакти зі зрадником могли відбуватись не в його зміну.

Тоді самовідданий Заруба вирішив піти ва-банк та й прикинувся «розв'язавшим». Він поводився так, наче починалась ломка й треба було дати йому хоч щось прийняти. Щоб не «палитись» та не викликати лікаря Мусієнко вирішив дати наркоману дозу. Ну, не вбивати ж цього нарика прямо посеред маєтку, краще кинути трохи товару і той заспокоїться. А коли буде під кайфом – його випхнуть на смітник та більше не допустять до служби. І чорта з два він потім щось згадає, а якщо й так, хто такому повірить?

З цими думками Мусієнко залишив Дмитра в передпокої й пішов до кабінету. Через вікно Дімка миттю прослідкував за хазяїном та побачив, як наче у старому кіно, стіна за бібліотекою відчинилася й господар зник у п'єтмі.

Капітан миттю опинився на підлозі посеред холу та згадав свої муки в підземеллі. Його трясло й кидало у всі боки так, що Мусієнко з відразою жбурнув пакетик в лице охоронцю та сказав:

– Більше ти в мене не працюєш, нарик чортів. Навіщо я тебе тільки взяв?

Капітан Заруба вдавано схопив товар та Мусієнко не став дивитись на картину своїх звичних діянь і скомандував хлопцям:

– Викиньте цей непотріб за огорожу та щоб я його тут більше не бачив. Дмитро сховав пакетик у рукав та продовжував агонізувати на підлозі. Так він вибрався тоді з маєтку. А скоро всю партію та самого Мусієнка заарештували відповідні служби. От тільки зрадника в системі знайти поки так і не вдалося.

Тяжко усвідомлювати, але вже через добу «бізнесмен і меценат» Мусієнко знову повернувся додому, під підписку, та плавав у своєму басейні, ніби нічого й не сталося. А ще невідомо звідки він дізнався, що капітан Дмитро Заруба ніякий не наркоман, а чесна й порядна людина, що добре виконала свій службовий обов'язок.

А найважливіше це те, що у капітана є кохана дружина й маленька прекрасна донька. Після всього, що сталося Дімка ходив по дому з винувато опущеною головою, а я весь час «пиляла» його з приводу недовіри.

– Димочку, ну як ти міг не сказати мені про такі страхіття? Я що в тебе істеричка якась?

– Та наче не була. Але наразі, Натко, поводишся саме так. Ну було й минуло. Забули та живемо собі далі, – заспокоював мене він. Я послухалась і дійсно розслабилась від щастя, дивлячись в його неймовірно прекрасні очі.

Вдень ми були на озері й Лада набігалась з дітьми та собаками по піску так, що ввечері після ванної впала спати без духу. А ми трішки погралися в душі й пішли до ліжечка. Там мій Димок був невблаганним і неповторним. Він дарував мені всього себе, а ще він сказав приємну й майже фатальну фразу:

– Кохана, знаєш чого весь час вимагає Ладочка? Вона хоче братика.

– А ти? – задихалась від насолоди я. – Чого хоче мій рідний герой?

– Тебе, одну на світі... А ще братиків та сестричок для Лади, скільки вийде.

– Я не проти! Господи... – я розтікалась і тремтіла від гарячого блаженного оргазму, а Дімка обережно знімав мої слізки й шепотів:

– Незабудко моя синьоока, я найщасливіший в світі чоловік!

Виходило так, що виконавши завдання, мій капітан знову став безробітним. Йти на роботу до «наркобарона» Мусієнка, з усіх відомих причин він вже не міг, а в супермаркет охоронцем – я його не пустила б. Тим більше, що всі вакансії там забиті дідусями-родичами співробітників.

Про неприємну пригоду в Підгірцях скоро ми всі майже забули. Тільки оте нехороше слово «майже» якось заважає спокою. Тому ввечері до боса приповз молодший співробітник наркоконтролю й зажадав грошей.

– Інспекторе, а нагадай: за що це ти хочеш винагороду, коли половина моїх сидять у СІЗО, а інша – порозбігались хто куди? – невдоволено спитав Мусієнко.

– Та є одна дрібничка, з якою я міг би допомогти встановити справедливість. Це, звичайно, не підніме Ваш рейтинг у місті, але ж і покарати за порушення раніше добре налагодженої схеми, декого треба, – гидко посміхалась паршива вівця.

– Що ти мелеш? А простіше сказати не можна? – сидів, широко розставивши ноги в кріслі Мусієнко, й одноосібно закінчував пляшку коньяку.

– Можу й простіше. Я тут копнув по деяких своїх зв'язках та знайшов: де працює баба того капітана, по-перше. А ще номер садочка, який відвідує його мила донечка, по-друге... Цікаво?

Мусієнко відразу протверезів, поставив келиха з коньяком на столик та навіть встав на ноги:

– Дуже цікаво! А чого ж ти мовчиш, воша? Хочеш грошей? Вже як приссешся, то не відчепишся...

– На тому стоїмо, пане! – гордо прорекла гнида.

– Ну, давай ділись надбаннями пошуку, – скомандував Мусієнко.

– Е, ні! Спочатку грошики. Адже мені прийдеться зникнути. Бо коли щось піде не так, той капітан з мене живого шкіру здере, – завбачливо торгувалася тварюка.

– А якщо вся твоя інфа тухла? – відповів на торг Мусієнко.

– Господи-боже! Ну Ви ж завжди перевірити можете, та й нікуди я поки втікати не збираюся, хоч закордонного паспорта вже приготував.

– От тільки Бога своїм поганим язиком не тривож! Навіть я намагаюсь його не турбувати, сцикотно якось. Ми з тобою ближче до чортів знаходимось, – на диво чітко розумів своє місце під сонцем Мусієнко.

– Добре, я зараз кидаю Вам на телефон інфу, ну а Ви мені — «тугрики» на карту. О'кей? – примружився співробітник наркоконтролю та задоволений згинув з дому щедрого мецената.

Надворі стояла глибока зоряна ніч. Всі нормальні люди, обійнявши одне одного, тихо спали у своїх зручних ліжечках. Тільки оцей шакал прямував в бік домівки, засунувши руки до кишень та задоволено насвистував якусь дурну мелодію, бо йому на картку вже впали «тридцять срібників» за чергову зраду.

А наша Лада перебігала на озері й трішки захворіла. Зранку в неї піднялась температура й Дімка викликав лікаря. Я ж пішла вкладати в голови наших жіночок, що вони тендітні створіння. В робочому процесі я теж захопилася тренажером для м'язів рук й не почула, як до зали зайшли сторонні.

– Тренере, тут до Вас прийшли! – покликала мене дама кілограмів за сто, добра й гарна жінка, тільки страшенно любить тістечка з кремом та все, що солодке...

Я зіскочила на підлогу й побачила двох кремезних чоловіків, котрі взагалі не повинні були заходити туди, де дівчата намагаються схуднути й серйозно сказала:

– Слухаю, панове? Тільки дуже прошу: на вихід. Тут жіноча царина.

– Ого! З цією мороки буде через край, – прошепотіли один одному, та я цього не почула. – Вибачайте, тренере. Ми не знали. Хотіли записатись!

– Це добре, хлопці. Але за статтю вам треба до сусідньої зали, – почувалась господинею ситуації я.

– Звісно. Та я б і дружину записав підкачатись. До якої години Ви працюєте? Вона підійде, щоб оформитись? – один з бугаїв був сама ввічливість. Інтуїтивно я глянула на його руки, але обручки він зроду не носив. Та байдуже!

– Все, як вказано на вході, до двадцять другої, – знизала плечима я й зрозуміла, що читають ці хлопці погано.

– Дякуємо! Як у Вас тут гарно. Я ще й коханку запишу! – розсміявся інший.

Дивні відвідувачі не пішли на чоловічу половину центру, а попрямували відразу до авто. Тільки тоді в мене на душі стало якось дуже тривожно.

До нашого тихого життя підкралась ще одна неприємність. У мого коханого підходив строк планового обстеження і йому конче потрібно було їхати додому, в Харків. Це звичайно безмежна дикість, але люди з інвалідністю повинні час від часу показуватись медикам, щоб підтвердити, що ні ноги, ні руки, а в випадку Дімки – легеня й селезінка, у них не відросли. Страшенно не хотілося розлучатись та він поїхав, а ми з малечею залишились сумувати й згадали часи, коли були двома самостійними леді.

Пам'ятаємо, як моя дівчинка поверталась додому самостійно та ще й з покупками. Але після історії з «наркобароном» я підсвідомо не відпускала Ладу від себе ні на крок. Осінні дні ставали все коротшими й темнішими. Я навіть хотіла перейти на пів ставки, але директорка центру дозволила мені залишити дівчат на чоловічого тренера та йти додому раніше. Інколи я забирала малечу до фітнес-центру й вона сиділа у нас в підсобці та малювала, або гралася в телефоні. Димок телефонував по кілька разів на день, щоб дізнатися все про наше життя, бо страшенно сумував.

– Дівчатка мої маленькі! Не можу дочекатись, коли вас знову обійму, я тут зовсім один, так наче в минуле повернувся. Навіть страшно, – зізнавався мій безстрашний капітан і я йому вірила, бо відчувала те ж саме.

Розділ 7. Незабудка на зв'язку

Якось, після закінчення зміни в фітнес-центрі ми з Ладочкою підійшли до свого під'їзду. Я вже дістала ключ, щоб відчинити домофонні двері, але не встигла. Почула шурхіт, пронизливий крик Лади й удар по голові, а далі все обійняв морок.

До тями прийшла в якомусь сараї, на старому ліжку, та Лади поруч не було. Мої треновані руки затекли, зв'язані позаду грубою мотузкою чи канатом. Скоріше за все настала ніч, бо в приміщенні нічогосінько не видно. Слава Богу, пам'ять мені не відбили і я згадала все, як було. Тихенько покликала свою малечу, але ніхто не відповів. Дуже кричати я не стала, адже руки зв'язані так, що оборонятись я не зможу. Тому прийняла рішення: спочатку звільнитись, а вже потім допитуватись: де моя дитина? Зараза-канат був міцним й рухи болючі, та вибору я не мала, а ще мотузка потихеньку піддавалась розтягуванню.

Я робила це довго й настирливо, як тренували. Часу в мене було вдосталь, аж до ранку і я звільнила скривавлені зап'ястя. Та це була лише шкіра, а там десь в мороці сховали від мене найдорожче – мою дитинку. І за неї я, звісно, буду гризти зубами, аж доки життя не віддам.

Трохи покрутила кистями рук, щоб зрозуміти: на що здатна, але тут почулися кроки. Я сховала їх за спиною та вдала, що сплю. Оте мурло, котре приїздило до фітнес-центру вкрутило лампочку над головою і з'явилося хоч якесь світло.

Тварюка виявилась помічником Мусієнка, але про це я дізнаюсь пізніше. На тепер він ткнув в мене кулаком і спитав:

– Здохла сука чи що?

Я відкрила очі:

– Хто ви? Де я і що з моєю дитиною? – зробила я переляканий вигляд, а сама просто марила кинутись йому на шию та скрутити її.

– І чого у вас бабів завжди стільки дурних запитань? Треба буде – скажу, а поки лежи й не гавкай, – зверхньо відповів він.

– Де моя дочка? – не дуже прислухалась я до його повчань.

– Де треба. А от де твій паскудний охоронець, що розвалив моєму шефові налагоджений бізнес? Оце питання. Як бачиш: не такий він уже й крутий, коли ти тут з нами, а його немає, – намагався вивести мене з рівноваги виродок. Але своїми вихваланнями лише дав мені зрозуміти: що й до чого?

– Де моя донька? – повторювала я, наче заклинило.

– Ти тупа курко! Навіть запитати нормально не вмієш, – демонструвало високий інтелект бурмило, а я була на грані. Зрозуміло, що треба більше дізнатись: про кількість оцих тварин та де тримають Ладу, а вже потім його вбивати. А рученьки так і чесались!

– Може я й дурна, але ж дівчинку хочу побачити, а потім будемо домовлятись. Вам же він потрібен, а не ми, – показала трішки свого інтелекту я й мурло миттю здивувалось:

– Ти диви! А не така вже й дурна курка... Ти що ж своє життя на його

проміняєш?

– Та запросто! Ми навіть не одружені. Прибився в столиці пожити, а ви мені дитину поверніть і я здам вам хоч папу римського, – запевнила я тварину.

– Ану зажди, курко. Алло! Шефе, ця дурепа каже, що віддасть нам свого хахаля, тільки б її з малою звільнили. Що? Ах так? Ну, добре...

Я не чула відповідей Мусієнка, але очі в цього гада стали хижими й він хотів накинутись на мене, тому чекати було вже нікуди! Я миттю плигнула на нього, обкрутила канат навколо товстої шиї й щосили смикнула та ще вдарила ногою в пах. Він звалився, завив від болю, але шию не зламав. Здоровенне було падло! Та закінчити я не встигла. Захопившись боротьбою, не відчула позаду іншу тварюку й знову отримала чимось металевим по голові. Здається пістолетом.

Прокинулась я уже на віллі Мусієнка. Моя маленька крихітка сиділа на руках у якоїсь жінки й тихенько плакала. Коли я прийшла до тями Ладочка намагалась вирватися до мене, але та гестапівка міцно тримала її в себе на руках. З моїх губ зірвали скотч і головний тут «пахан» запитав:

– Говорити зі своїм капітаном будеш? Але ж ти його нізащо в світі не здаси...

– Так ви мене питаєте, чи відповідаєте самі? – навіть посміхнулась я. – Ладочко, дитинко, не бійся. Мама поруч. Все буде добре, – скористалась я вільним ротом, щоб заспокоїти свою малечу. А вона притихла й кивнула так, як це завжди робив її тато. Той рух я не сплутаю ні з чим у житті.

– Ти не відповіла мені, Незабудко! – почула я й тепер справді злякалась. Значить у мене більше немає переваги у їхньому незнанні. Хтось розсекретив мою справжню професію, а значить і сутність військового снайпера. Тому живою, скоріше за все, мене звідси не випустять. Та мені треба врятувати доцю, а потім Димок буде носити квіти на мою

могилку. Хоча я з радістю народила б йому ще двійко братиків для Ладочки, як вона просила...

Ось що буває, коли операція не продумана до кінця. Але ж тут не пустеля і в цивільному житті немає чіткого поняття «ворога». На вулицях столиці всі завжди такі милі, усміхнені та добрі.

– Давайте телефон, я його викличу, але мені потрібні гарантії для дитини, – відповіла я наркобарону.

– Ти не в тій ситуації, щоб права качати. Ось пуцу твою Ладочку по колу серед моїх охоронців і що ти будеш тоді робити? – розсміялась нелюдь.

– З того світу приходимо й мучитиму доки не здохнете. Тому давайте краще домовляйтесь, – стояла я на своєму.

– Ну на, телефонуй. Не думав я, що ти обереш дитину. Адже таких можна наробити ще цілу купу, а у вас із ним, кажуть, неземне кохання було, – і дав мені телефона.

Мої скалічені канатом руки тут були вже не зв'язані. Бо по периметру кімнати стояло з десятків озброєних бандюків і ще та тварюка з моєю Ладочкою на руках теж видавалась підготовленою. Я почула слова «кохання було» й від ненависті навіть перед очима смеркло, та я набрала номер Дімки й спокійно сказала:

– Диме, привіт! Незабудка на зв'язку, мене чутно? – тепер він знав, що я в полоні. Так, це був простий умовний код, ще з війни. Він здавався непомітним та мій Димок все зрозумів.

– Так, чутно. Я виїжджаю. Поговоримо на місці. Тримайся та скажи їм, що я сам наберу, – в тон мені, спокійно, відповів Дімка. Це означало, що він на грані та готовий вбити будь-кого.

– Що отак і з'явиться сам, чи з кавалерією? – самовдоволено насміхався Мусієнко й був упевнений, що з цією шушваллю непереможний. Я

віддала телефон і знизала плечима:

– Ми з вами все чули одночасно. Не знаю. А зараз можна нам з дитиною в туалет і трішки води? Йому їхати майже п'ятсот кілометрів. Раніше вечора не чекайте...

Відьмі дали команду супроводити нас до ванної кімнати і дозволили обійнятись. Моє дивне дитя не промовило жодного слова, тільки обхопило мене рученятами й трішки тремтіло. Ми повмивались та зробили жіночі справи. Я відчувала у себе на потилиці запечену кров, але зараз це було несуттєво. Головне побачити й почути якнайбільше, щоб визначити подальші дії боротьби.

Розділ 8. Розплата

– Я тебе, капітане, попереджав, – роздивлявся на моніторі підполковник СБУ детальний план маєтку Мусієнка.

– Звідки це у Вас? – не відповів на його репліку Дмитро й теж уважно подивився на схему та нічого путнього там не побачив.

– Дурних питань не став, розвіднику. Звідти, – показав підполковник на стелю й почав по рації збирати групу.

«Біда з цими сучасними технологіями! З супутника видно багато чого, а от як врятувати жінку й маленьку дівчинку з лап бандитів, зовсім не показано. Значить, прийдеться по-старому, на пузі...» подумав Заруба й спитав:

– Як діятимемо не підкажете?

– А що тут підказувати? Швидкий прямий контакт ще ніколи не підводив, – рація зашуміла й голос доповів, що всі готові. У Дмитра аж дух від злості перехопило:

– А нічого, що в мене там дружина й донька? Який прямий контакт? Коли Ви мені завдання давали, я напруму не працював. Навіть чортових

нариків не підставляв задарма...

– Ну, все. Відставити психоз! Значить, заїдемо тихо, – згодився підполковник і натягнув броніка та подав іншого Зарубі.

– Та не люблю я в цьому працювати! – відмахнувся Дмитро.

– Це наказ і він не обговорюється. Мені тільки цивільних втрат не вистачало, – командував старший.

– А, я вже тепер цивільний? Весь час забуваю, – начепив бронезилет Заруба та доповнив: – А зброю «цивільному» дасте?

– Та не чіпляйся до слів. Хоча що з тебе зараз взяти? По хорошому я й до операції тебе не повинен допускати. Так ти ж сам полізеш. Краще вже під нашим наглядом, – розмірковував оперативник, коли всі сідали в спецавто з тонованими вікнами.

Дмитро перевірів пістолет й легко сховав до кобури.

– Пане підполковнику! А що це за супермен з нами їде? – не витримав старший групи. Начальство невдоволено поковзало на сидінні:

– Зацікавлена особа. Очей мені з нього не спускайте. Зрозуміло?

– Та воно-то зрозуміло, тільки чим саме ми їдемо займатися? Мусієнка вдруге брати, чи за «особою» приглядати? – не вгавав опер.

– А мені теж цікаво, пане підполковнику. Ми родину мою будемо визволяти, чи просто Мусієнка візьмемо і все? – не міг заспокоїтися Дмитро.

– Так, заткнулися всі! Я повинен подумати. Дістала мене вже ця сімейка найманців! – розгнівався підполковник.

Хлопці притихли та скоро під'їхали доволі близько до козирних дач над

Дніпром. Далі все виглядало, як у красивому бойовику: планове розосередження, радіомовчання й тільки обмін знаками, якими користуються спеці під час подібних операцій.

Але коли підполковник обернувся попередити Дмитра, щоб не ліз попереду, того вже й близько не було. Тільки бронезилет мирно валявся на сидінні.

– От зараза! Ну, знав же, що непотрібно було брати. Нехай тільки мені перепаскудить все. Я його посаджу за невиконання наказу, – бідкався керівник завдання, вибираючись в броніку з авто.

– Пане підполковнику, так він же цивільний...

– Старшино, мовчати! Отут сиди, наче миша. Хто буде бігти з тих виродків у цей бік, дозволяю стріляти по ногах, – віддав наказ чоловік та зігнувшись, м'яко пішов у бік маєтку.

– Слухаюсь! – відповів водій і, стандартно, завмер в очікуванні групи.

А Дімка вже, наче тінь, крався своїм звичним безшумним кроком розвідника старим покинутим таємним ходом, під маєтком наркодилера. Про цю споруду він дізнався тоді, коли після прийому доброї пайки оковитої, старий сторож дядя Ваня розв'язав язика. Здавалося у Дмитра просто карма – лазити під землю. Та він не скаржився. Головне визволити кохану й доньку, а як саме, не мало значення.

Скоро капітан дійшов до розгалуження вузького коридору й на мить задумався, та зрозумів, що в кутку тупик й сховок для наркотиків. Тому пішов прямо й благополучно вибрався посеред старої комори. Видно, маєток перебудовували кілька разів, тому зараз ця будівля залишилась поза основною частиною дому, а може так було зроблено спеціально?

Радий, що опинився саме в такому місці, Заруба виглянув у маленьке віконце й побачив відразу кількох озброєних до зубів охоронців. Капітан подумав, що йому б тепер не завадила допомога спеців, але ж вони в своїй амуніції точно нароблять гамору, тому прийдеться знову

розраховувати лише на свої сили та вміння. І боєкомплект у нього занадто недостатній та він звісно позичить у тих недолугих, скільки треба.

Дим тихо підкрався до першого ворога й миттю скрутив йому в'язи. Адже наразі капітан був настільки злий та цілеспрямований, що зовсім не думав про відповідальність перед законом. Він просто рятував рідних людей, а ціна його абсолютно не цікавила. Далі капітан дістав свого улюбленого ножика, з яким ніколи не розставався, та назавжди викреслив з життя ще двох охоронців Мусієнка.

Тепер він був уже в основній будівлі, але дівчаток ніде не бачив. Ще рух і ще покійник. Дмитру навіть починали пригадуватись воєнні часи. Аж ось він побачив жінку, що миттю заверещала на весь дім так, наче він різав її на шматки. Це було погано! Позаду Дмитра відразу вирости два бугаї й скрутили. Він міг би поборотись, але ж треба зрозуміти: де його дорогі жінки й тому Заруба прийняв вигляд смиренника.

Переможною ходою бандюки завели «полоненого» у вітальню, де зібрались усі дійові особи: заручники, господар та охоронці, що залишались ще живі.

– Здоров був, Диме! Здається так тебе називає оця лярва й усі «побратими» з пустелі? – посміхнувся Мусієнко, а Дімка очима допитувався в мене без слів: як наші справи? Я дивилась на нього й відповідала: нормально. І Ладочка хотіла б кинутись до тата, але розуміла, що всіх нас тримають погані дядьки й просто мовчала. Бідне дитя було бліде й трусилося всім тілом, але не плакало.

Капітан Заруба не привітався з колишнім роботодавцем, а просто сказав:

– Ось він я. Родину відпусти.

– Та прямо, розбігся з усіх ніг. Ти мене підставив, Диме, і тому ви всі разом перетворитесь на той самий дим. Це я тобі обіцяю.

– Але ж вони тут ні до чого, – намагався торгуватись Дімка.

– Тобто як це: ні до чого? Це твоя радість! Як моя остання партія наркоти. Тому, дорогенький, здохнете ви всі! Ну, хіба що кралю твою по хлопцях прогуляємо. Дуже просили!

Зараз Дмитро смикнувся і в його красивих очах запалав пекельний вогонь:

– Богом клянуся, поріжу на шматки! Краще відпусти їх.

– Та як же ти поріжеш: коли скручений? – встиг розсміятися Мусієнко, але в цей час з усіх вікон полетіло скло й автоматні черги розрізали простір під стелею.

Останнім у вікно заскочив підполковник та майже радісно скомандував:

– Всі на підлогу! Працює державна безпека!

Для остраху хлопці стрельнули ще кілька разів і всі братія, покидавши зброю, вляглася на підлогу. Мусієнко вдавав, що теж намагається покласти важке тіло, а сам нахилився до ноги й дістав невеличкого пістолета. Він встиг націлитись на Ладочку. Я була непоганим снайпером, але ж тепер лише мама й тому миттю кинулась на лінію вогню. Пролунав негучний постріл, я відчула пекучий біль та відключилась...

Я не бачила, як Дмитро вихопив з потаємного кишені улюблений ножичок, що не помітили баньдюки та виконав дану обіцянку. Кілька блискавичних рухів і з основних артерій Мусієнка, у всі боки фонтаном запульсувала кров. Це був один з коронних прийомів професіонала, а капітан був кращим!

Кажуть кровища з того борова, лилася так, що хлопцям з групи довелося потім здавали свою амуніцію в чистку. Наш кривдник лежав на килимі, в калюжу власної крові, а Дмитро склав руки за головою та спокійно здав спецам ніж.

– Трьохсотий! Швидку в Підгірці на Ранкову,10. Шаренко, подивись: що з нею, – командував підполковник в рацію й додав: – Та відпустіть його, він вже все зробив, що хотів.

– Так він же Мусієнка, як те курча вмить обробив. Я ж казав – супермен. Пане підполковнику, де Ви його взяли? Слухай, може до нас підеш? – захоплено дивився на Дімку старший оперативник.

– Відвали, я пенсіонер. Господи, допоможіть їй, будь ласка, – кинувся Дімка до мене і взяв на руки, які миттю вкрились вже моєю кров'ю. – Незабудко, тільки живи...

Військовий фельдшер нахилився до мене й скомандував:

– Так, дай я подивлюсь. Без паніки. Все нормально, наскрізне. Житиме, – покривав з балончика кровоспинним засобом рану він та вколов снодійне, хоча мені до цього було байдуже...

Маленька Лада, що забилася в куточок й мовчки тремтіла, побачила стільки крові, що не забуде ніколи в житті. Та вона кинулась до Дімки й припала з істеричними криками:

– Таточку, що вони з мамою зробили?

Скоро приїхала швидка й мене поклали на ноші. Ладочці вкололи заспокійливе, а Дімка за свою військову біографію бачив багато крові та на собі стільки не пам'ятав. Він тихо сидів у швидкій поруч зі мною і тримав за руку, а іншою обіймав маленьку доньку та наче молився:

– Назабудко моя, все непогано... Живі! Трішки зачепило. Але Бог знову допоміг. Головне – ми разом. Не плач, доню, ти ж дитина військових.

А поки мене везли зашивати, одне гидке земне створіння, по підробному паспорту, вже перетнуло кордон та помандрувало світом, щоб підібгавши хвоста, загубитись десь серед своїх гріхів. Молодший інспектор служби нарконтролю не встиг збагатитись так, як

сподівався й тепер головним його завданням було ніде не потрапити до рук правосуддя. Хоча навряд чи таку шавку оголосять у міжнародний розшук.

ХЕПІЕНД

Туманним ранком я прокинулась у неприємній завжди палаті, але ж інколи ми всі потрапляємо туди. Поруч сидів мій коханий янгол-охоронець Дим і Ладочка крутись біля нього.

Вони обоє були вмиті й причесані, але доволі змарнілі та сумні. Зайшла жінка-лікар. Вона оцінила нашу сімейку, послухала мій пульс, підкрутила крапельницю, а потім сказала:

– Ну, от що люди, новина в мене для вас дивна, але приємна. Ми ніяк не могли зрозуміти: що у пораненої з аналізом крові? При такій втраті всі показники повинні були впасти, а в неї зросли. І тоді стало зрозуміло...

– ...Прошу, мовчіть! – скрикнув мій спокійний до цього розвідник та майже силоміць вивів даму з палати, а повернувся таким, наче за вікном засяяло сонце.

– Димочку, що вона тобі веселого сказала? – ще доволі загальмовано міркувала я.

– Сказала, Ладочко, що наша мама справжнісіньке диво. І буде тобі братик або сестричка! – урочисто відповів Дімка та продовжував сяяти.

Тепер мене пробило на кмітливість і я відчула дежавю. Невже знову Господь пожартував й заклав в мене дитинку під час поранення? Це вже виглядало якось не смішно! Але ж так сказали лікарі. Я ще не зовсім вірила почутому й перепитала:

– Коханий, ти жартуєш чи ні? Господи, якась я в тебе ненормальна...

Здається й до Ладочки дійшло про братика. Вона кинулась в бік мого ліжка та намагалась міцно обійняти, але Дімка її вчасно зловив:

– Тату, відпусти! Мені потрібно домовитися з мамою про братика. Не хочу сестричку... Нащо вона мені? Я хочу братика!

– Сонечко, не кричи. Мама ще трохи слабенька. Тому я відпущу, але поведься тихенько, – пояснив щасливий тато. Лада почула наказ, стала навшпиньки й почала підкрадатись до мого ліжка, наче кошеня на полюванні.

– Тату, я буду дуже тихенько... Ось так, щоб тільки мама почула. Я дуже-дуже хочу братика, – прошепотіла вона і притулилася до моєї подушки.

Наразі мій Димок їй вже не заважав. Він лагідно пестив мою вільну від ліків руку й утопав в моєму погляді божественними зеленими очима, які я покохала раз і назавжди. В них стояли щасливі сльозинки, а відставний капітан розвідників одними вустами шепотів:

– Ти неймовірна, ти прекрасна й незбагненна. Я безмежно кохаю тебе, моя синьоока Незабудко!